

litiker og hans Meningsfæller tænkt sig Muligheden af, at en kvindelig N. Neergaard engang i Fremtiden, naar Regnskabets Tíme slaar ogsaa for Forfatningen af 1914 (eller 1915, eller hvad Aar det nu bliver), vil vende sig mod denne Grundlovs Givere med Ord som disse: „Mændene havde i 1914 en, fra et rent mandligt Synspunkt set, glimrende Chance for at faa en Forfatning, som bevarede det bestaaende Forhold mellem Mænd og Kvinder og sikrede Mændenes Indflydelse for lang, lang Tid. Men de vilde gabe over mere, end de kunde faa ned — i alt Fald i det lange Løb, derfor gav de ikke Kvinderne Adgang til den grundlovgivende Rigsforsamling, men foretrak at ordne Fremtidens politiske Forfatning alene, uden Tanke for, at der herved skabtes et Modsætningsforhold mellem de for Grundlovsværket ansvarlige Mænd og de for samme ansvarsfrie Kvinder, et Forhold, som langt fra at slaa en Pæl gennem Kvindesagen med den politiske Valgret gav denne Sag en længere Levetid, end nogen Mand havde ønsket eller forudset.“

Der kræves intet Overmaal af historisk Sans for at tænke sig en saadan Mulighed og endnu

mindre for at tænke sig, at de, som til den Tid hører paa den Tale, med Undren vil spørge: „Men hvor kunde Mændene den Gang begaa et saa skæbnesvangert Fejlgreb, og hvorfor hindrede Kvinderne dem ikke deri?“

Da er det, at Fremtidens kvindelige N. Neergaard vil svare: „Ni tusind Kvinder forlangte i Sommeren 1912 at blive spurgt, men Mændene sad dette Krav overhørig.“ —e —e.

Indsamlingen til Mindesmærket for Natalie Zahle.

—o—

Som Dansk Kvindesamfunds Repræsentant i Komitéen for Indsamlingen til et Mindesmærke for Natalie Zahle er jeg villig til at modtage de Bidrag, som Medlemmerne af Dansk Kvindesamfund maatte ønske at give til dette smukke Formaål.

Esther Carstensen,

Sølvgade 10, 1. S.

Kbhvn.

Storværk er tænkt af Kvinder, skabt af Kvinder, styret af Kvinder.“

„Aa, dunk mig i Ryggen!“ jamrede det lille Centralbud og saa virkelig et Øjeblik ud, som om hun var ved at eksplodere. „Tak, nu er det ovre. De maa meget undskyld, jeg kan ikke selv gøre for det — men se paa den Mand der forrest i Processionen; det er ham, som nu skal styre hele Kodillen; — det er den nye Forstander.“

„Den Mand der!“ skreg jeg op, saa Folk rundt om begyndte at dreje Hovederne for at se Fredsforstyrren. „Men hvor i Alverden har han Forudsætninger for at...“

„Bare rolig, kære,“ svarede min Ledsager med et irriterende Smil. „Han har selvfølgelig paa Forhaand sikret sig den nødvendige kvindelige Medhjælp.“

Jeg brød mig Vej tilbage gennem

Stimmelen og slæbte det ulykkelige Centralbud efter mig.

„Svar mig nu,“ raabte jeg, da vi havde lagt Smallegade bag os, idet jeg tog hende i Kraven og satte hende op mod Fodstykket til den unge Oehlenschläger. „Er her virkelig ingen kvindelige overordnede mer i dette Land? Er Overjordemoderembedet ved den kongelige Fødselsstiftelse maaske ogsaa besat med en Mand?“

„Endnu ikke, — det jeg ved af.“ Det lille Centralbud dækkede med Armen for Ansigtet, saa kun hendes uforskammede, leende Øjne var synlige. „Men ved den første Vakance, siger man for ganske sikkert, at Pladsen skal være forbeholdt en Politiker udenfor Nummer.“

„Jeg kunde nok vide det,“ nikkede jeg med et skummelt Udtryk i mit Ansigt.

Kunst.

Efteraarsudstillingen.

Ved Gennemsyn af Efteraarsudstillingens Katalog frydes vort Kvindeøj ved at træffe saa mange Kunstnerinders Navne, ja en Trediedel af Malerne er Kvinder.

Desværre tiltager ens Fryd ikke ved at bese Udstillingen, den er jo i det hele taget temmelig ligegyldig. Kun nogle enkelte Billeder formaar at fængsle Blikket for en lille Stund, saasom Viggo Johansens fine Akvarel Studier, Stuhrs friske Havbilleder, Zeuthens interessante og kraftigt malede Portræt, Tuxens to fine Børnebilleder Nina og Paula, Globbs Portræt af en lille Dreng, lithograferet Tegning, men noget egentlig bemærkelsesværdigt findes ikke.

Naar vi nu vender os til Malerinderne, gør det os ondt at maatte sige, at med al Respekt for den Alvor, hvormed de gennemgaaende tager fat, saa er der i Længden ingen rigtig Tilfredsstillelse ved den megen Hæderlighed, — men det er jo et godt Grundlag at arbejde videre paa. Der er endnu ved os Kvinder en vis Mangel paa Selvoplevelse og Evne til at klarlægge for vort Publikum, hvad der bor i os.

I de enkelte Billeder, hvor Kunstnerinden er gaaet udenfor det tilvante, er man ikke rigtig sikker paa,

„Ja, — men han skal ogsaa have en kvindelig Medhjælp ved Siden,“ skyndte den lille sig at trøste mig.

„Ja, vent bare til Kvinderne faar politisk Valgret!“ triumferede jeg og slap hende.

„Bare det ikke bliver Jer, der kommer til at vente!“ svarede det nærvise Centralbud, sprang paa sin Cykle og spurtede videre.

Jeg saa mig rasende om efter en Genstand, jeg kunde slynge hende i Nakken.

„Treuga Dei!“ lød det i det samme over mit Hoved fra den henfarne Digterkonge; men Røsten var Niels Thomasius Neergaards.

Jeg foldede andægtig mine Hænder og sov videre.

Søvngænger.